

Forunderlig sne og herlige Vibeunger

I en naturbørnehave er vejret altid et emne, der optager os. Fra et voksent synspunkt er det ofte det praktiske omkring det aktuelle vejr, der bliver vendt: Hvordan skal børnene klædes på? Er der behov for solcreme?, en ekstra trøje?, varmt/koldt at drikke? Kan der skaffes skygge/læ/ eller tørt "opholdsrum" derude? osv. I skrivende stund er vi optaget af SNEVEJR. Lige så snart vi hørte om den kommende sne, fik vi gang i drømmene og minderne fra sidste vinter. I de mørke morgentimer blev der klippet og klistret et væld af karton-snemænd til at pryde vore vinduer – og alt imens sproget og finmotorikken ubemærket blev trænet, gik snakken om det glædelige vejrskifte.

Og så kom den endelig – den fine hvide sne. Og sneen blev bare ved og ved med at drysse ned.

En mееееet ung skoleelev konstaterede: " Det her ... det er sne som i de gamle dage!".

Når sneen kommer, så rydder vi (næsten) kalenderen og overgiver os til leg og oplevelser i det hvide landskab.

For når man er et barn, er sneen magisk og forunderlig – tænk at det hvide drys kan byde på så mange oplevelser. I barnets univers findes der ingen bekymringer om høje varmeregninger eller farlige, ufarbare veje.

Næ ... den indbyder blot til fantasi og leg. Der bygges snemænd og "snehuse". Der tegnes i sneen med vand- og frugtfarver – OG SÅ KÆLKES DER!!! Op og ned, op og ned ad bakken i en uuuuendelighed i jagten på den gode tur. Den hvor det kilder i maven, fordi det går susende stærkt, og man kan komme rigtig - rigtig langt.

Det er også der, hvor der grines højt af glæde, når det lykkes at "køre på række".

Børnenes motoriske og sociale færdigheder får et gevaldig boost på sådanne dage. Nye relationer og venskaber opstår i den fælles oplevelse.

Der er selvfølgelig mange "ups-ture" imellem, hvor man drøner ind i krattet eller ind i det lave stakit, der skiller de, der er på vej op, fra de, der er på vej ned. Eller hvor den eneste mulighed for at undgå en kollision er at lade sig tippe af slæden og måske lande lidt ublidt i den sammenkørte sne.

Sommetider ender "ups-turen" med et grin og andre gange ender den med en øm legemsdel og nogle tårer. Så bliver man hjulpet på højkant igen og får trøst af en voksen, der får det værste sne børstet bort og tørret de øjne, der løber over.

På sikker afstand kan vi kikke - forundret og med lidt ærefrygt - på de store skolebørn, der tør "slås i sne".

"Aj – Det må altså gøre ondt at få en snebold i håret", siger en af småpigerne med stor medlidenhed om den uheldige skoledreng, da vi passerer boldbanen. Jo empatien er i orden og retfærdighedssansen på plads i det lille pigeliv.

Et par optimistiske smådreng, der har haft lidt for mange ture ind i krattet på kælkebakken, hiver på trods af sneen forsøgsvis et par løbetykler ud af cykelskuret. En kedelig voksen (undertegnede) - der et kort øjeblik har glemt, at enhver må gøre sine egne erfaringer, gør et halvhjertet forsøg på at få knægtene til at opgive deres ide, velvidende, at det nok ikke bliver en succes, drengene nu er på vej til at opleve.

"Man kan altså godt køre i sne Kirsten", lyder det med stor overbevisning fra dem. Hvorefter drengene ihærdigt moser igennem det 30 cm. høje snetæppe. Den kedelige voksen bliver optaget af en anden lille fyr med våde vanter – Et nyt par fremskaffes og hjælpes på. - Nu ligger de to orange løbicykler efterladte i sneen. Og da vi lidt senere krydser hinandens veje spørges der til cykelturen. "Man kan altså ikke køre i sne Kirsten", forklarer småfyrene mig nu, en anelse belærende... ,nu deres egen erfaring rigere.

Nogle timer i sneen tærer på kræfterne. Varmen forlader efterhånden både hænder og fødder. Madpakker og hygge inden døre lokker os ind.

Det kolde vintervejr giver os mange anledninger til at snakke om påklædning: Hvilket tøj kan man holde sig varm i ? Hvilke vanter er bare de bedste? Er sko gode at ha' på ude i sneen? osv.

Børnene får en masse "aha-oplevelser "og en del begreber kommer på plads. Hvordan føles det at fryse?, eller at svede? Kan man tage bukser på, når man *har* taget vanterne på ?

Det giver også udfordringer at få fingrene ud i de rigtige huller i handskene og at trække buksebenene ud over støvlerne, så den kolde sne ikke finder ind til huden.

Og på sådan en dag, hvor "tøjsnakken" har gode kår i garderoben, siger en voksen med et glimt i øjet til en pige der er på vej ud, før hun er helt påklædt "Hvis du går ud uden hue, falder dine ører vist af". "Nej for de sidder fast med, *noget ... her!*", svarer pigen og trækker i ørerne, så huden giver sig.

Nu er sne jo mere end kælkebakke og snemænd. Så i Viben håber vi på, at vi også kan nå at lege nørdet og under søge sneen lidt nærmere, før den forsvinder: Hvor meget vand kommer der ud af en snebold, når den smelter? Eller hvad sker der, når man drysset salt - eller måske sukker, på sne?

Vi skal også nærstudere istapper og snekrystaller under lup, og vi skal fryse vand til is, samt lave islygter.

-Og nå ja ... Vi skal jo også lilliige ha' lavet julegaverne til mor og far færdige – Det er vel nok en travl, oplevelsesrig og dejlig tid.

Vinterhilsen
Kirsten Søgaard Jeppesen

